

[Iver Poulsen.]

nye materiel kræve en vis tid, og der er da også sket positive fremskridt både for flådens og luftvåbnets vedkommende. Derfor er det helt ubegribeligt for mig, at der nu er gået 2 år siden forsvarsforligets gennemførelse, uden at der i virkeligheden er foretaget noget for at bringe hærens opbygning i overensstemmelse med forsvarsforligets bestemmelser — ja, end ikke en planlægning for opbygningen har vi hørt noget om i de forløbne to år. Hvis vilje og ansvarfølelse havde været til stede, kunne hærens opbygning nok have holdt trit med flåden og luftvåbnet, så at vi ikke i dag, 2 år efter forsvarsforligets gennemførelse, havde behøvet at opleve, at en general karakteriserer hærens situation som så ringe, at den nærmer sig det uforsvarlige.

Det lykkedes som nævnt for de radikale at få forsvarsordningen gjort så dårlig, at forsvaret ikke kunne opfylde de minimumskrav, som sagkundskaben finder rimelige og ønskelige. Nu ser det ud til, at det også er lykkedes det radikale parti at forhale opfyldelsen af forligets forudsætninger i 2 år, for jeg tror naturligvis den højtærede forsvarsminister, når han flere gange har udtalt, at heller ikke han er tilfreds med forsvarets tilstand. Men hvad er det da andet end radikal modvilje, der har kunnet forhindre forsvarsministeren i at udfærdige det anskaffelsesprogram for hæren, som forsvarsforliget forudsætter? Naturligvis har jeg bemærket de vanskeligheder, den højtærede forsvarsminister omtalte i forbindelse med spørgsmålet om fortsat amerikansk våbenhjælp til Danmark; men den sidste efterretning fra Amerika, som forsvarsministeren omtalte, gik da ud på, at Danmark fortsat kan vente våbenhjælp under den absolut rimelige forudsætning, at Danmark selv er villig til at øge bevillingerne til materielanskaffelser, så vi afgør faktisk selv, om vi fortsat vil have den amerikanske våbenhjælp eller ikke.

Spørgsmålet er, så vidt jeg kan se, kun, om vi selv vil yde noget, og hvor meget vi selv vil yde. Jeg er i hvert fald af den overbevisning, at den højtærede forsvarsminister kan være helt sikker på rigelig støtte her i tinget til sådanne forslag om materielanskaffelser, som giver forsvarsordningen indhold og mening ved snarest muligt at få

ordningens forudsætninger opfyldt, og som så også ville tilfredsstille den højtærede forsvarsminister, så at han ikke fortsat skal sige, at også han er utilfreds med forsvarets tilstand. Det synes jeg den højtærede forsvarsminister skylder befolkningen, forsvarets personel, de værnepligtige og vore NATO-partnere, som åbenbart kommer til at betragte Danmark med stadig stigende mistillid, hvad angår vor ærlige vilje til at yde, hvad rimeligt er til forsvarsfællesskabet inden for NATO.

Det er med betydelig tilfredshed, jeg flere gange har hørt den højtærede statsminister fremhæve den store betydning, regeringen tillægger forsvarssamarbejdet inden for NATO, og jeg føler mig overbevist om, at det ville betyde en værdifuld styrkelse af dette værdifulde samarbejde, hvis den højtærede forsvarsminister nu fremskynder den planlægning og opbygning af hæren, som er nødvendig. Derved ville vi genvinde en del af den tabte tillid, og vi ville også yde vort værdifulde bidrag til fredens bevarelse.

Vivike: Jeg har i øjeblikket den fornemmelse, at vi er sat 30 år tilbage i tiden. Jeg kunne nogenlunde fatte den diskussion, der foregår her, hvis den var foregået i 1932, men den foregår i 1962, og den foregår på en måde, som om ingen her har opdaget, at atombomben og brintbomben og de interkontinentale raketter er opfundet. Man taler om antiluftskytte og selvkørende materiel og maskingeværer og den slags ting, som er oldnordiske, når det drejer sig om krigsteknik i vore dage.

Endnu er vi ikke kommet ind i fællesmarkedet, men jeg er fuldt ud klar over, at når eller hvis vi havner dér, så er der en del af den danske industri, der må bukke under i konkurrencen med den tyske. Nu er vi altså ikke i fællesmarkedet, derimod har vi ulykkeligvis oprettet fælleskommando, og så må jeg spørge den højtærede forsvarsminister: er det årsagen til, at den danske hær ikke mere kan bruge de danske maskingeværer, men har placeret sin ordre på maskingeværer i Tyskland? Er det, fordi danske og tyske soldater skal kunne låne reservedele hos hinanden, eller hvad er årsagen til, at det berømte danske maskingevær ikke længere kan anvendes i den